

Gözünü bu satırlardan bir an kaldır ve kuş tüyünün düşüşünü hayal et.. Hem havada asılı kalıyor, hem iniyor gibidir...

Gökten yere düştüğü halde, düştüğünü hissettirmez sana kuş tüyü... Belki de hiç düşmez kuş tüyü. Hayır, hayır düşüyor değildir. Belki de kendisi yere doğru inmeyi, yere konmayı tercih ediyor gibidir. Hani yağmur gibi... Düşüyor değil indiriliyor. Öyle ki, bir kuş tüyünün inişini seyrederken, sayısız göklerden sayısız tüylerin düştüğü duygusuna kapılırsın, kuş tüyü yere indiğinde henüz düşüşünü tamamlamadığını hissedersin. Doğru; düşmez aslında kuş tüyü, “iner” gibidir, “indirilir” ve “hep indirilir”. Meleklerden kopmuş gibi, melekler gibi.. Şimdi de uykun gelir mi kuş tüyünü duyunca? Yoksa uyanır mısın tatlı ve gerçek bir rüyaya? İşte sana kuş tüyü gibi hafifçe dokunan öğütler... İstersen bırak düşsün, istersen havada öylece asılı kalsın. Sen bilirsin.

Sevmeyi öğren:

Sevdikçe varlığının kâinatla toplandığını görürsün.

Sevince, kendini kendinden öte taşırsın. Sevince kalbine yeni ve sonsuz kanatlar takarsın. Sevince, mavi bir deniz olur kalbin; hiç bilmediğin kıyılara varırsın.

Bağışlamayı öğren:

Bağışladıkça dostlarının sayısını onla çarpmış olursun. Bağışlamak kalbinin yükünü azaltır. Bağışlayınca, kalbine batan dikenler güle döner. Bağışlayınca önce kendini bağışlamış gibi olursun, nefretin ve kinin yükünü omzundan atarsın.

Pişmanlık duymaktan korkma:

❑ Pişmanlığını itiraf ettikçe hatalarının küçük, anlaşılır ve bağışlanabilir parçalara bölebildiğini görürsün. Pişmanlık sancısını göze aldığın sürece, hatadan dönmenin lezzetini de yaşamaya başlarsın. Pişmanlık içtenliğin sınamasıdır. İçtenliği olmayanlar pişman olamazlar. Pişman olmayanlar içtenlik kazanamazlar.

Hatırlamayı öğren:

GÜNEŞ SENİN İÇİN DOĞUYOR

Ahmet Türkan tarafından yazıldı

Cumartesi, 18 Mayıs 2024 13:53 - Son Güncelleme Cumartesi, 18 Mayıs 2024 13:53

▣ **Hatırladıkça, sevgilerinin karekökünü bulup, onlardan hüznü çıkardığını fark edersin. Hele de çocukluğunu çok hatırla ki, hiç endişesiz mutlu olduğun anları yeniden yaşa. Mutlu olmayı beceremeyen biz büyüklere içimizdeki çocuk mutluluğun sadelik ve hırssızlıkla ilgili olduğunu fısıldar. Dur ve dinle çocuğunu.**

Değer vermesini öğren:

Değer verdikçe sevgilerin küpünü bulup, onları mutlulukla çarpabildiğini görürsün. Değer vermeden geçirdiğin günün güneşi hiç doğmamış gibidir. Değerini bilmediğin eşyaya hiç sahip olmamış gibisindir. Değerini bilmediğin dostların sana göre hiç yaşamamış gibidir. Değer vermesini öğrendiğinde, hayatın sahipleştiğini fark edersin. Daha yavaş yürürsün ama adımlarını yere sıkı basarsın.

İltifat etmesini öğren:

İltifat ettikçe, insanlarla aradaki en kısa mesafenin bir tebessümün resmettiği eğri bir çizgi olduğunu görürsün. İltifat etmek yalan konuşmak demek değildir. İltifat, muhatabının görmek istediğin yere ulaşması ve oradan öte geçmesi için temennide bulunmaktır.

Özür dilemesini öğren:

▣ **Özür diledikçe nefretin ve öfkenin sonsuza bölündüğünü, böylece dargınlıkların limit sıfıra giderken yok olduğunu fark edersin. Ayrıca bak: “Pişmanlık duymaktan korkma” öğüdü.**

Aşktan korkma:

Böylece bir üçgenin iç açılarının toplamının 180 dereceyi aşp, bütün yamukları kendi içinde barındırabildiğini görürsün. Aşk pürüzleri yok eder; dikenleri gül eder, acıları haz eyler.

Ara sıra hüznülen:

▣ **Hüznün kalbine dokunmasına izin ver. Böylece bütün mutlulukların ve zevklerin sonunda ayrılık çizgisine teğet geçip geri döndüğünü görürsün. Hepimiz ayrılıkların**

GÜNEŞ SENİN İÇİN DOĞUYOR

Ahmet Türkan tarafından yazıldı

Cumartesi, 18 Mayıs 2024 13:53 - Son Güncelleme Cumartesi, 18 Mayıs 2024 13:53

kuşattığı bir adada şimdilik yaşayan fanileriz. Hüzün, faniliğin ince sızısını kalbine hissettirdiği için, seni ebediyete komşu eder. Hüznünü öldürürsen ölümü anlayamadığın gibi hayatı da anlayamazsın.

Ve bir gün öleceğini bil:

□ Kesinlikle öleceksin ve öldüğün gün anlayacaksın ki, yaşadığın hayat, paydası sonsuzluk olan basit bir kesirden ibaretmiş. Kesrin payında ne olursa olsun, ne kadar çok şey biriktirmiş olursan ol, hepsi son işlemde sıfıra eşitlenir. Kesrin üzerine, yani bu dünyaya, sonsuzluk cinsinden bir şeyler koyman gerekiyor. Yoksa “elde var sıfır”

Her gün yeniden uyan:

Uyanmayı sadece gözünü açmak olarak bilen için, bir şafak vakti ne kadar da sıradandır. Hayranlık duygusunu her gece iki göz kapağının ardına sakladığı gözleri gibi her daim uykuda bırakan için, bir gün doğumu “sabahın körü” olasıca karanlıktır. Kulluk heyecanını avucunda tutamadığı bir kor gibi savurup söndüren için, bir seher vakti eğreti ve tanımsız bir vakitsizliktir. Haydi, aç gözlerini... Aç gönlünü... Şimdi ve burada var olduğunu fark et. Var edildiğini fark et. Buraya, bu sabaha bir insan olarak gönderildiğini bil. Bu sabahın senin için, sana özel olarak yaratıldığını fark et. Uyan... Güneş senin için doğuyor...

Senai DEMİRCİ